

metoder betegnes som »transaktionsbestemte avancemetoder«, dvs. metoder, der undersøger de fortjenester, der opnås ved specielle transaktioner mellem forbundne virksomheder. De eneste avancemetoder, der opfylder armslængde princippet, er ifølge OECD's retningslinier de metoder, der er i overensstemmelse med »avancefordelingsmetoden« og »den transaktionsbestemte nettoavancemetode«.

Ved avancefordelingsmetoden identificeres først det samlede nettoresultat, der skal fordeles mellem forbundne foretagender og som hidrører fra deres interne transaktioner. Herefter fordeles avancen mellem de forbundne virksomheder på grundlag af en analyse af, hvilke funktioner den enkelte virksomhed har bidraget med. Ved fastsættelsen af værdien af de udførte funktioner skal der i videst muligt omfang sammenlignes med tilsvarende funktioner, udført af uafhængige virksomheder.

Den transaktionsbestemte nettoavancemetode undersøger den nettofortjeneste, som en virksomhed realiserer ved en intern transaktion. Ideelt set skal virksomhedens nettofortjeneste fastsættes ved at sammenligne med den nettofortjeneste, som virksomheden opnår ved tilsvarende transaktioner med uafhængige virksomheder. Hvor dette ikke er muligt, kan nettofortjenesten for en uafhængig virksomhed ved en sammenlignelig transaktion anvendes som vejledning. Det er anført, at pålidelige sammenligningsanalyser ofte er vanskelige at foretage i forbindelse med denne metode.

Det konkluderes i retningslinierne at disse to metoder, avancefordelingsmetoden og den transaktionsbestemte nettoavancemetode, kun bør anvendes som »en sidste udvej«. Der er foreløbig kun få lande, der har erfaringer med avancemetoderne, hvorfor det er intentionen, at anvendelsen af de forskellige metoder skal overvåges af OECD i de kommende år.

De i retningslinierne anførte metoder er ikke udtømmende. Andre metoder kan ifølge retningslinierne også være anvendelige, men kun såfremt de er i overensstemmelse med armslængde princippet.

Retningslinierne afviser imidlertid anvendelsen af »Global Formulary Apportionment«, idet denne ikke anses for at være i overensstemmelse med armslængde princippet. Efter denne metode fordeles fortjenesten i en koncern mellem de forbundne virksomheder i de forskellige lande efter en forudbestemt og fast formel.

I Danmark er der for udenlandske forsikringselskaber, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, i selskabsskattelovens § 12, stk. 3, givet særskilt hjemmel til at opgøre den danske skattepligtige indkomst efter en sådan indirekte metode. Efter 1. pkt. fastsættes indkomsten her i landet til den del af selskabets

samlede indkomst, opgjort efter skattelovgivningens almindelige regler, som efter forholdet mellem dets brutto-præmieindtægt her i landet og dets samlede brutto-præmieindtægt falder på brutto-præmieindtægten her i landet. Efter 2. pkt. kan skatteministeren efter indstilling fra Ligningsrådet tillade en anden opgørelsesmåde anvendt.

Denne bestemmelse blev flyttet fra statsskatteloven ved indførelsen af selskabsskatteloven. Bestemmelsen har således eksisteret i en lang årrække, hvorfor den ikke er i strid med OECD's modeloverenskomst eller de af Danmark indgåede dobbeltbeskatningsoverenskomster. Af kommentarerne til OECD's modeloverenskomsts artikel 7 fremgår, at denne indirekte metode kan accepteres, hvis denne sædvanligt har været benyttet og under forudsætning af, at resultatet med rimelighed kan siges at være i overensstemmelse med artiklen, dvs. armslængde princippet. Uanset der tages afstand fra en sådan indirekte metode i OECD's retningslinier, er dens begrænsede anvendelse således anerkendt af OECD i modeloverenskomsten.

De ved dette lovforslag foreslåede regler i skattekontrollovens § 3 B finder ikke anvendelse for udenlandske forsikringsvirksomheder, der driver forsikringsvirksomhed her i landet, og som opgør den skattepligtige indkomst her i landet efter selskabsskattelovens § 12, stk. 3.

Kapitel IV - Administrative forhold

Kapitel IV beskriver administrative fremgangsmåder til at løse og undgå sager vedrørende intern prisfastsættelse. Det væsentligste problem er, at skattemyndighedernes øgede brug af adgangen til at regulere forbundne virksomheders interne afregningspriser, kan føre til dobbeltbeskatning. Dette er tilfældet, hvor det andet land ikke er enig i reguleringen og følgelig ikke foretager en tilsvarende nedsættelse af indkomsten.

Skattemyndighedernes kontrol af virksomhedernes prisfastsættelse, herunder deres undersøgelser, bevisbyrde og bøder diskuteres indledningsvis. Kontrollen af prisfastsættelsen varierer meget i de forskellige OECD-lande, kræver ofte specialisering og er tidskrævende. Endvidere er transfer pricing ikke en eksakt videnskab, hvorfor skattemyndighederne bør være fleksible og tage udgangspunkt i den af virksomheden anvendte metode for prisfastsættelsen.

I lighed med kontrollen af prisfastsættelsen varierer bevisbyrdereglerne i de forskellige OECD-lande. I nogle lande er bevisbyrden hos skattemyndighederne, i nogle lande er bevisbyrden indledningsvist hos skattemyndighederne, men kan vende såfremt virk-